

EL SÚMMUM

Un relat de: [Guiomar](#)

Des de finals de mes estava com anestesiada. Es prenia cada dia les pastilles. Feia tots els deures: respirar, inspirar, expirar, estirar, arronsar... Havia aconseguit tenir els "aliens" controlats, però vivia com un autòmat. Tot semblava estar bé, però... sempre hi ha un però! No era la calor, aquest any s'havia fet el ferm propòsit de no queixar-se ni atabalar-se per la calor. I ho estava aconseguint.

- Que em fa? Doncs que en faci! Total, som a l'estiu!

Tampoc era la feina. No en tenia gaire, i poques ganes de fer la que ella mateixa s'imposava. Ni les visites a les sales d'espera. Tot això s'havia acabat o, si més no, cada cop eren més espaciades. A més, ara sempre entraven els primers i no tenia ni temps de fixar-s'hi en els companys d'espera. No podia observar les seves cares, ni escoltar les seves converses, sempre cridaneres, i no trobava material per poder inspirar-s'hi.

Els camins no eren gaire engrescadors, tampoc donaven per res interessant, o així ho creia. Passava els dies com podia, i les tardes, que tant li havien agradat, ara eren soporíferes. La taula, com sempre, plena de llibres, diaris i revistes que feia dies que ni obria. Donava voltes i més voltes, què era el que li passava? Finalment una tarda de dissabte, avorrida i tediosa va decidir que trobava a faltar els "aliens", i que estava anestesiada perquè així es podia sentir culpable i castigar-se. Les monges li havien ben ensenyat, "hem de frenar els nostres desitjos". Va pensar en aquells déus que eren quasi mortals, els déus mitològics, amb els mateixos problemes, vicis i pecats que qualsevol mortal. Que no anesthesiaven les seves passions, que no vivien amb moderació. I Això de la culpa? Ni se'n parlava. Del càstig potser sí. Que li preguntin al pobre Prometeu, lligat a unes roques mentre se li menjaven el fetge, l'únic òrgan que es regenera!